

DE BAND DER VOLMAAKTHEID

Het voornaamste

De lezing van Kol. 3, 12-17 herinnert ons aan de eerste plicht van de christen: **de liefde**. Alle programma's en voornemens voor het geestelijk leven hebben weinig te betekenen, als ze niet bezield zijn door de liefde en niet tot de volmaaktheid der liefde voeren. Onthechting, versterving, nederigheid, alle deugden hebben weinig waarde, indien zij ons hart niet geschikt maken voor een diepere, vollediger, alomvattende liefde. 'Voegt bij dit alles, vermaant St.-Paulus ons, de liefde als de band der volmaaktheid', niet alleen de liefde tot God, maar ook de liefde tot de naaste, want juist uit dit oogpunt spreekt de apostel in het Evangelie over de liefde, waarbij hij ons met buitengewone fijngevoeligheid aantoont, hoe al onze betrekkingen met onze naasten door de liefde bezield moeten zijn: 'Doet dan aan, als Gods heilige en geliefde uitverkorenen, tedere ontferming, goedheid, deemoed, zachtheid en geduld. Verdraagt elkander en vergeeft elkander, als de een tegen de ander een grief heeft. Zoals de Heer u vergeven heeft zo moet ook gij vergeven'. *Het kenmerk van Gods uitverkoren heiligen en geliefden is juist de broederlijke liefde; zonder dit onderscheidingsteken herkent Jezus ons niet als zijn leerlingen, bemint de hemelse Vader ons niet als zijn kinderen, en zal Hij ons niet zijn rijk doen binnengaan.*

Het geestelijk leven eist het gebruik van vele middelen en veronderstelt de beoefening van vele deugden, maar wij moeten er goed op letten dat we onszelf niet gaan verliezen en opsluiten in allerlei bijzonderheden, en omwille van het minder belangrijke het allerbelangrijkste, de hoofdzaak, vergeten, anders gezegd: dat we de liefde uit het oog verliezen, die de grondslag en het doel van alles moet zijn. Waar zou het geestelijk leven en zelfs de toewijding aan God toe leiden en waar de religieuze geloften, wanneer zij de zielen niet zouden helpen de volmaakte liefde te bereiken?

Dit is de volmaakte liefde, waarvan de apostel verlangt dat wij haar ten opzichte van onze naaste zullen koesteren: barmhartigheid, toegeeflijkheid; elkaar over en weer vergiffenis schenken van ganser harte, zodat er geen verdeeldheid en geen verbittering overblijft, de tegenstellingen overwonnen en beledigingen vergeten worden; een grootmoedige liefde, die ieder offer brengt en iedere moeilijkheid overwint, om met allen tot overeenstemming te komen, en wel omdat wij allen in Christus 'één enkel lichaam' vormen, omdat wij allen kinderen zijn van dezelfde hemelse Vader.

Een dergelijke broederlijke liefde vormt de zekerste waarborg van een geestelijk leven dat zich op weg naar de heiligheid bevindt.

Liefdevol verdragen

De lezing heeft ons het ideaal van het christelijk leven voorgehouden, het ideaal van de liefde die alle gelovigen tot één hart moet verenigen; in het Evangelie (Mat. 13, 24-30) laat ons de wijze zien waarop wij dit ideaal in de praktijk dienen te beleven.

'Het Rijk der hemelen gelukt op een man die op zijn akker goed zaad had gezaaid. Maar... zijn vijand zaaide onkruid tussen de tarwe en ging heen'.

God heeft op zijn akker, de wereld, het goede met volle handen uitgestrooid, hij heeft genade en liefde gezaaid, hij heeft verlangens naar volledige wegschenking, idealen van geestelijk religieus en heilig leven gezaaid. Maar temidden van zoveel goeds is de vijand gekomen, om het kwaad te zaaien. Waarom laat God dat toe? Om zijn dienaren te ziften, zoals graan gezift wordt, om hen op de proef te stellen.

Wij ergeren er ons zo dikwijls aan wanneer we zien dat het kwaad ook in een goede omgeving weet binnen te dringen, dat ook onder de vrienden van God, onder diegenen die aan anderen een stichtend voorbeeld zouden moeten geven, er sommigen zijn die zich onwaardig gedragen; wij zouden dan, vol innige ijver, zoals de dienaren in de parabel, willen helpen door dat onkruid op te ruimen

‘Wilt ge dus, dat we het gaan uitwieden?’ Maar God antwoordt ons: ‘Neen, want bij het uitwieden van het onkruid, zou gij ook de tarwe kunnen uittrekken’. Het onkruid wordt gespaard, niet omdat het goed zou zijn, maar met het oog op de tarwe; zo spaart God de bozen en neemt Hij hen niet weg, juist omwille van het welzijn van zijn uitverkorenen. Wanneer God ons vraagt, bepaalde situaties, die even onvermijdelijk als betreurenswaardig zijn, geduldig te verdragen, dan vraagt Hij van ons een der grootste oefeningen van liefde, toegeeflijkheid, barmhartigheid. God zegt niet dat we gemene zaak met het kwaad moeten maken, dat wij er een verbond mee moeten sluiten, maar Hij zegt dat we het moeten verdragen met dezelfde lankmoedigheid waarmee Hijzelf het verdraagt. Bevond zich onder de apostelen niet een verrader? Toch heeft Jezus hem tot zijn intieme vriend willen tellen en met welke grote liefde heeft Hij hem behandeld! De grootste liefde kan men beoefenen tegenover hen die ons door hun slecht gedrag zoveel gelegenheden geven om vergiffenis te schenken, om kwaad met goed te vergelden, om ongerechtigheden te ondergaan uit liefde tot God. Bovendien moeten wij bedenken dat het weliswaar onmogelijk is dat onkruid in tarwe verandert, doch dat daarentegen het altijd mogelijk is dat slechte mensen zich beteren. Heeft Maria Magdalena zich niet bekeerd, en de goede moordenaar, en Petrus, die zijn Meester verloochend had? Dit is een van de krachtigste beweegredenen om voor allen en iedereen goed te zijn. Wanneer de liefde volkomen is, stelt zij ons in staat naast slechte mensen te leven zonder bitterheid, zonder vijandigheid, en ook zonder hun invloed te ondergaan, doch veeleer om hun goed te doen.

Leer mij de echte liefde!

‘Heer Jezus, die zo edel, zo schoon en zo onschuldig zijt en mij toch zo bemind hebt, hoewel ik door de zonde zo diep gezonken ben, leer mij ernaar streven uw oneindige liefde na te volgen, door met eerlijke en hartelijke genegenheid mijn naasten lief te hebben, ook wanneer zij vol gebreken en schuldig zijn, en zonder diegenen ervan uit te sluiten die een leven leiden waar veel op valt aan te merken.

Leer mij alle mensen liefhebben uit liefde tot U, want als ik dat maar doe, dan zal het mij nooit aan redenen ontbreken om vol welwillendheid te zijn, ook in de omgang met ruwe en domme lieden, en met mensen wier gedrag in een of ander opzicht te wensen overlaat. Als ik mijn blik maar op U gevestigd houd, Heer, op U, die oneindig beminnenswaardig zijt, dan zal ik alle moeilijkheden en lasten, die ik in de omgang met de naaste tegenkom, kunnen overwinnen.

Heer Jezus, die U aan mijn armzaligheid hebt aangepast door mens te worden en U met mijn broze natuur te bekleden, leer mij, mij aan mijn naaste aanpassen door zijn gebreken geduldig te verdragen en mij eveneens te beijveren mijn eigen gebreken te verbeteren, en alles uit mijn gedrag te verwijderen wat aan de anderen onaangenaam kan zijn’ (Eerb. Joanna o.c.d.).

‘Heer, hoe ver ben ik nog verwijderd van de ware liefde en nederigheid! Gij houdt mij voor dat het niet veel te betekenen heeft, met vriendelijke en brave lieden in goede verstandhouding te leven; dat valt alle mensen van nature gemakkelijk, iedereen leeft graag in vrede en vriendschap met hen die net eender denken als hij. Het is daarentegen een grote genade, en een deugd die kracht vergt en veel lof verdient, in vrede te kunnen leven met driftkoppen, verdorven lieden, dwarsdrijvers en met degenen die tegen ons gekant zijn.

Verleen mij, Heer, ik bid U, die genade, want zonder die zal ik niet lang de vrede met de naaste kunnen bewaren, doch zal ik altijd klaar staan om in woede of verontwaardiging uit te barsten. Ik zou heel wat beter mezelf verbeteren, in plaats van me kwaad te maken over andermans tekortkomingen! Hoe bereidwillig zou ik de gebreken van anderen moeten verdragen, als ik van mijn kant verlang dat zij mij zullen verdragen!’ (Navolging II, 3, 2).

Bron: Van Hart tot Hart, 1962
Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.

Uitg. Karmelgemeenschap.Bierbeek 2018

Oude Geldenaaksebaan 2 Bierbeek, België
Telefoon 0032(0)16461337
Ondernemingsnr. 0417 754 353